

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ

(ΔΗΜΑΡΧΟΣ 1899 — 1903 — 1907)

Ἡ στασιμότης, ἡ ὀπισθοδρόμησις μᾶλλον τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, τοῦ πρώτου τούτου Δήμου τοῦ Κράτους, ἦτον ἐπόμενονον νὰ ἐξεγείρη ἐπὶ τέλους τοὺς κατοίκους τῆς Πρωτευούσης καὶ ἰδίως τὰς λαϊκὰς καὶ ἐργατικὰς τάξεις, δι' ἧς ἡ κατάστασις αὕτη ἦτο ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ἐπιζήμιος. Διότι Δῆμος δουλεύων εἰς κόμματα, Δῆμος θεωρούμενος ὡς τιμάριον τῶν ἐκάστοτε ἰσχυουσῶν πολιτικῶν μερίδων, ὄργανον τῆς φιλοδοξίας σήμερον μὲν ταύτης, αὔριον δὲ ἐκείνης τῆς κομματικῆς φατρίας, κατέστη ἀνίσχυρος ν' αὐτοδιοικηθῆ, νὰ ἔχη αὐτοτέλειαν καὶ νὰ ἀποβλέπη εὐθὺ εἰς τὰ καθολικὰ συμφέροντα τῆς πόλεως καὶ τῶν πολιτῶν. Καὶ ἐν ᾧ ὁσημέραι αἱ ἀνάγκαι τῆς πόλεως καθίσταντο πολυπληθέστεραι, βραχδαιότεραι καὶ ἐπιτακτικώτεραι, ἕνεκα ἰδίᾳ τῆς προνομιοῦχου αὐτῆς θέσεως, ὡς Πρωτευούσης τοῦ Πανελληνίου, ἐπὶ τοσοῦτον τὸναντίον ἡ κατάστασις αὐτῆς ὑπὸ ἐποψίν οικονομικὴν καὶ ὑπὸ ἐποψίν διοικητικὴν ἀπέβαινε χείρων ὄλονέν καὶ ἀπελπιστικώτερα. Πάντες ὠμίλουν περὶ τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων, ὡς περὶ Δήμου παραλύτου, ἀνίσχυρου εἰς ἐκτέλεσιν καὶ ἀπόκτησιν ἔργων, υἰείας, προόδου, πολιτισμοῦ. Πάντες δὲ ἐθεώρουν τὸν Δῆμον τοῦτον ὡς ἡμιχρεωκοπημένον καὶ ἀδυνατοῦντα ἐντελῶς νὰ ἐπαρκέσῃ καὶ εἰς τὰς μᾶλλον ἀπολύτους καὶ ἐπειγούσας ἀνάγκας αὐτοῦ.

Εἰς τοιαύτην ψυχολογικὴν κατάστασιν εὐρίσκετο ἡ κοινὴ γνώμη ἐν Ἀθήναις, ὅτε ἤχησεν ὡς βόμβα καὶ ἤστραψεν ὡς κεραυνὸς μία λαϊκὴ ὑποψηφιότης, ἡ ὑποψηφιότης τοῦ κ. Σπύρου Μερκούρη.

Γνωστὸς ἐν Ἀθήναις, κατ' ἀρχὰς μὲν ὡς γραμματεὺς, κατόπιν δὲ ὡς διευθυντὴς τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου «ἡ Ἐλπίς» εἶχεν ἤδη κερτημένην φήμην τιμίου, βέκτου, φιλοκάλου καὶ φιλοπροόδου

